
LVI., évfolyam, 9. szám
1992.
szeptember

BÖNDÖR PÁL KÉT VERSE

ÖRDÖGLAKAT

Hogy ne kerüljek hirtelen *ad acta*
– akárha egy vacak ördöglakat-
nak lennék ága már-már kiakasztva –
reményem egyre kevesebb marad.

Türelmes ügyfél? Jó lakó? Szavamra! –
rejtvénynek is olyan földhözragadt
– versem elárul mint kutyát a farka –:
Szeretek. Utálok. – Gyanús alak!

Néhány mondat – néznek – ez lenne ő?
Saját hazugságainak bedőlnek
s majd lelkifurdalás nélkül *törölnek?*

Gyűrött s maszatos mint a lepedő
melyen megadtuk amit kell az ölnek
másképp leszek akkortól érthető.

„AZ ÉGI MADARAKBÓL IS HETET-HETET...”

Unom kimondhatatlanul unom
ahogy az akvárium fölé hajol
éseledt szór a trópusi falacskáknak.

Unom mikor magvakat oszt
a szíriai hörcsögnek
és a papagájnak.

Unom őt ha főtt csirkefejeket darál
a törpének tenyésztett kutyának
és még inkább unom
mikor kenyeret áztat a tejbe
a szomszéd kismacskáinak.

Nincs rá szó hogy mennyire unom
amiért élelmiszert tárol a családjának
a küszöbön álló ínséges napokra.
És unom hogy nem mutatkozik javulás
siralmas állapotán

most sem
mikor úgy tekint magára mint egy idegenre.
Akit – lehet hogy annak akarata ellenére! –
át akar menteni egy elviselhetőbb korba.